Confesiunile unui dependent de artă

On Ianuarie 17, 2018

Dă o expresie profundă conținutului pe care îl creezi, arătând drumul spre ceea ce îți este propriu.

Mi-a fost dat să ating desăvârșirea, conceptul de mărturisire a adevărului ca mod de viață, pedepsită fulgerător prin reformularea succintă a convingerilor care constituiau premise indispensabile ale inteligibilității, către cultivarea misterului și primirea unor inițieri cu rol benefic în evoluția spirituală personală.

Misterul, chipul invizibil al realității de care mă loveam, instrumentul de muncă intelectuală ce se putea personaliza în nenumărate feluri, asemenea corzilor unei viori care are ecou în toate firimiturile universului, se adâncea într-un proces al transformărilor identitare cu un final greu de prognozat.

În mod predominant, îmi plăcea ideea de a folosi începutul și sfârșitul unei acțiuni pentru a manipula o realitate care nu există și a găsi alte conotații decât o simplă reflecție a unui moment de genialitate, pentru a câștiga cu orice preț o partidă numai de mine știută împotriva unui Ego care pusese prea multe măști peste suflet.

Acceptând posibilitatea construirii unui tablou al desăvârșirii, într-un tempo exagerat la extrem, sub pretextul cinstirii unei înțelegeri clare a adevărului și datoriei față de Dumnezeu, devenea plauzibilă o schimbare de sine majoră, o conversiune de profunzime, o transfigurare magică a unei situații care în viața de zi cu zi putea să nu pară la fel de interesantă. Nu știam, însă, că această manifestare de răspuns la tot ce mă apăsa avea să aibă un deosebit ecou în conștiința universală.

Nu mă refer la o umplere de sine cu imagini sugestive și cu scrieri într-o limbă diferențiată în oarecare măsură pe zone dialectale, remarcabile prin profunzimea expresiei realiste a unei respirații largi în spațiul vast al compozițiilor de mari sensibilitate ale artei.

Ci la o completare a motivelor posibile cărora le imprimasem o vibrație inconfundabilă, mai ales prin puternica lor individualizare, printr-o schimbare de ordin mental, înscriindu-mă astfel în fondul cel mai înaintat al consumului de utilitate și sens acordat formelor intelectului în labirintul cuvântului pur.

Leadership: Pentru a pune în valoare un conținut plin de semnificație îți îndrepți atenția asupra unei forme de comunicare ce apare modelată într-o lumină viu proiectată asupra virtuților artistice?

Motivele de ordin superior și motivele de ordin practic imediat, precum abandonul total într-un succes personal sau calitatea unei viziuni care se ridică mult deasupra clișeelor și prejudecăților vremii, aveau o evoluție similară universului din care face parte conceptul artistului de a crea prin prisma unei realități puțin denaturată.

Pe atunci nu știam că în această manifestare de artă și suflet există totodată o coincidență între asemănări și presupuneri ce creează o lume iluzorie, complet falsă, dar în care eu credeam cu tărie și încăpățânare. Ele erau concentrate în expresia atât de sugestivă redată numai de un pictor, a unui sentiment care convinge prin percepția pe care ți-o formezi față de imaginea unicat, nerepetitivă, care e "imprimată" direct pe hârtie și rămâne fixată acolo cu

ajutorul gândurilor de final ale unui erou însingurat, dar nu și înfrânt.

Cea mai importantă virtute artistică este colajul: procedeu artistic care constă în compunerea unui tablou prin lipirea laolaltă a unor elemente eterogene. Scrisul e o imagine a desăvârșirii ce se află în spatele oricărui proces de receptare a creației artistice din elemente fine și diferite. Explodând, ele avansează spre un model de originalitate care este extrem de compatibil cu o viziune ce oferă ideilor novatoare posibilitatea de a lua formă și de a se materializa.

Leadership: Răspunzi pe deplin unei perspective de receptare și interpretare a realității racordată la sensurile unei opere care impresionează nu numai prin ineditul mărturisirilor, a imaginilor cuprinzătoare, dar și prin consecvența cu tine însuți?

Din "Pendulul lui Foucault" am reținut că lumea este plină de corespondențe minunate, de asemănări subtile. Trebuie să le pătrunzi și să ieși satisfăcut din odaia lor, să te lași pătruns de ele cu ajutorul visului, al oracolului, al magiei, care îți îngăduie să acționezi asupra naturii și a forțelor ei punând în mișcare asemănătorul prin asemănător.

Cuvintele se duc singure în căutarea Cuiva, manifestându-se în expresii de care ai putea avea nevoie atunci când concepi o lucrare colosală de tip Fine-Art. Prin judecarea logică a unei situații se ajunge la anumite concluzii sau puncte de vedere care, la rândul lor, pot provocat reacții la nivel emoțional.

Bineînțeles, calitatea activității cognitive care produce cea mai fertilă orientare a ființei mele, prefăcută într-un mister aparte, aproape uneori imposibil de dezlegat, se face semnalată pe lungimea de undă a curiozității. Totodată, ea produce o formă de comunicare prin redescoperirea importanței limbajului artistic, o pendulare între contrarii, o permanentă ambivalență, fundamentându-se între reflexul trăirilor de moment și pulsiunile estetice, nemărturisite, ce țin de cerințele celei mai înalte forme a firii mele: puterea de creație.

Adăugate pe scara ascensională de la realitate la sentiment, asigurând trecerea de la reprezentarea figurativă a realității, la exprimarea esenței lucrurilor care reînnoiesc în mod revoluționar limbajul plastic, toate acestea se potrivesc spațiului de producție al unor noi forme de generare a valorii de unicat atribuită scrisului.

Consecvența cu tine însuți se impune ca regulă de bază în desăvârșirea unei opere atunci când la exprimarea esenței lucrurilor contribuie expresia sufletului actualizat în planul logicii sau tumultul de sentimente care te încearcă ori de câte ori vrei să schimbi "backgroundul" unei imagini.

Orice NIMIC se poate transforma într-o CAPODOPERĂ doar cu ajutorul scrisului, în aceeași măsură cum figura centrală a unui tablou întregește și întărește emoția pe care o produce imaginea în ansamblul ei.

Încearcă să cauți o anumită stare sub învelișul cuvintelor, un mod pe care să tinzi să-l exploatezi prin prisma vizuală, marcată îndeosebi de filmul alb-negru al unei vieți care se consideră sclipitoare prin tocmai această forță de concentrare într-o singură figură a unor idei cuprinzătoare ce accentuează sentimentul verticalității lucrării.

Confesiunile unui dependent de artă se situează într-un echilibru fragil, între parcurgerea drumului pe care îl deschide atingerea desăvârșirii și imaginea sinelui care coincide într-o proporție foarte mare cu acea realitate a diversității în unitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/confesiunile-unui-dependent-de-arta.html